

A belénk törölt cipők esete

Nem értjük, hogy miért gyalázhatnak, verhetnek, foszthatnak meg szavainktól? Hogy mindezt EU-tagállam teszi, s az EU-nak szava sincs? Megmagyarázzák nekünk, hogy szélsőségesek vagyunk, mi meg legyintünk: "Á, ez is Trianon hatása".

Nem egészen.

Lássuk csak, miként alakul megítélésünk az Európai Unióban!

Az elmúlt évtizedekben megjelenített magyarságkép alapján dilettáns és rosszindulatúan hazug hivatalos dokumentumot jelentetett meg még 2002-ben az Európai Parlament Információs Hivatala. **Ennek tartalma máig meghatározza a Magyarországról, a magyarságról alkotott képet** - olyannyira, hogy némely EU tagállamban (pl. Belgium!) hivatalos iskolai segédtankönyvként is használják.

Az előzmények száma többszázra rúg - ezekhez a mindenkori hatalomgyakorlóknak nemhogy szavuk nem volt, elsősorban leplezni igyekeztek a magyarságtudatában amúgy is megroppanó nemzet előtt. Az 1995-ben megjelent "Európa népei" (Felipe Fernandez-Armesto) magyar kiadásában a **nyomokat eltüntetendően** Balabán Péterrel **egyszerűen kihagyatták a magyar szakaszt!!** Zabolai Csekme Éva ILO-diplomata (Genf) sokszori eredménytelen közbenjárására Romsics Ignácot az Orbán kormány ugyan megbízta az anyag kijavításával, de az ügyért **egyedül felelősséget** érző Joó Rudolf államtitkár halálával az ügy elaludt.

Az említett 2002-es kiadványt ennek alapján állították össze, figyelmen kívül hagyva bármely más, kéznél lévő dokumentum-anyagot. (például a Finnország által a magyar miliecentenáriumra kiadott korrekt emlékkönyvet, a kanadai Corvinus Kiadó által kiadott és ingyen terjesztett angolnyelvű magyar történelmi kiadványok tucatjait, a honlapjukon található százötvennél több könyvet és tanulmányt.

A friss kiadványt az EP Információs Hivatala jóváhagyatta (lektoráltatta) a szerepeltetett 28 ország követségeivel, így tehát a brüsszeli magyar képviseletekkel is .A külügyi apparátusunk nem talált kivetni valót ebben az anyagban.

2002 nyara óta közforgalomban volt, de a magyarság ügyét **(állítólag)** Brüsszelben képviselők nem figyeltek fel rá - még kinn élő magyarok figyelmeztetésére sem!.

Gurmai Zita (MSZP) az öt Brüsszelben megkérdező Nádasi Istvánnak egyenesen azt volt képes kijelenteni, hogy **magyar ügyekkel nem foglalkozik!** (Nádasi István közlése)

Aztán az idehaza ügyesen eltitkolt anyag véletlenül kitudódott. (Magam hoztam nyilvánosságra).

Következmény? Mély hallgatás, a "jobboldali" sajtó sem foglalkozott az ügygel, csupán néhány kis példányszámú, alig élő hazai lap - s az emigráció Amerikában, Ausztráliában.

A botrányos nemzetgyalázásért felelős politikai erő örökre kiiktatható lenne a magyar közéletből - de a bármely oldali ellenfelek ehelyett az ügy feledtetéséről döntöttek. Két eset lehetséges:

a., minden politikai erő "benne volt", "sáros" -

b., nincs is valódi ellentét parlamenti pártjaink között. **Tertium non datur!**

Magyarország bemutatkozik

Az Európai Parlament Információs Hivatala kiadott egy "Európa ma és holnap" című nagyalakú, igényes kivitelű broszúrát. A füzet - több nyelven - 28 mai és jövő EU-tag ország önbemutatkozását tartalmazza.

Összeismertetésük tökéletesen helyénvaló törekvés: a huszonnyolcak között vannak alapító tagok és idén csatlakozók, sőt három reménybeli várakozó is; akad régi gyarmattartó birodalom és vadonatúj független ország; nyugati keresztény, ortodox és iszlám állam is. Más-más indulás, más-más gazdasági és kulturális helyzet - és a befogadásra várókról bizony nem sokat tud a Művelt Nyugat!

Az egyes országok maguk állították össze a szöveg- és képanyagot, az előszóban a kiadó a szövegek tartalmáért nem is vállal felelősséget. Így nyilvánvaló, hogy a még nem tag országok bátran festhettek magukról rokonszenves képet saját jól felfogott érdekükben: az európai közvélemény megnyerése céljából. Az országfejezetek egy rövid, "amerikai típusú" önéletrajzból, és egy valamivel hosszabb "kifejtő" részből állnak. Ez utóbbiban nemzeti sajtóságok, érdekességek szerepelnek.

A 28 ország bemutatkozása három minőségi kategóriába sorolható.

A többség reális történelmi és kulturális tényanyaggal szolgál.

Néhány, az "Európai Unióba igyekvő" ország nemzeti legendáit is a képbe illeszti, a számukra kínos adatokat, folyamatokat vagy elhallgatja, vagy

eufémizmusokba burkolja. (Törökország, Szlovákia, Románia sorolható ebbe a kategóriába.).

A harmadik - és egyben döbbenetes - felfogás a magyar.

Lássuk először az önéletrajzunkat! Az 1990-ig terjedő időszak 14 pontját szóról szóra leírom, csak utána fogom elemezni - megjegyzem, a románoknak erre az időszakra 34 (!) megemléltendő történelmi eseményük akad!

“Fontos dátumok Magyarország történelmében.

1000 - a magyar állam megalapítása az ország első királya, István alatt.

1308 - 1437 - A központi hatalom megerősítése.

1541 - a törökök beveszik Budát. Az ország 3 részre szakad: a Habsburgok elfoglalják (bekebelezik) a nyugati részt, Magyarország középső része a törökök közvetlen ellenőrzése alá kerül, mialatt a Tiszától keletre levő részen az Erdélyi Fejedelemség jön létre.

1711 - 1848 - osztrák uralom.

1867 - a körülbelül fél évszázadig tartó Osztrák-Magyar Monarchia létrehozása.

1914 - Magyarország részt vesz az I. világháborúban a német birodalom oldalán. A Magyar Köztársaság megalapítása november 16-án.

1938 - szövetség Németországgal.

1941 - hadüzenet a Szovjetúniónak.

1944 - az ország elfoglalása a német csapatok által. Számptalan magyar zsidót deportálnak. Hadüzenet Németországnak decemberben.

1945 - a Vörös Hadsereg elfoglalja Budapestet és elűzi a németeket.

1949 - a Magyar Népköztársaság alkotmányának elfogadása.

1956 - népfelkelés, a szovjetek erőszakosan leverik, az akkori államfőt, Nagyot halálra ítélik.

1989 - Magyarország ismét demokratikus ország lesz. A szovjet csapatok elhagyják az országot.

1990 - az első szabad választások"

Első, futó áttekintésre is hiányosnak tűnik. Nézzük csak alaposabban!

Feltűnő, hogy 1000 előtt nem volt magyar történelem, sőt a Kárpát-medencében sem történt semmi! Hiszen **Szent István** (és nem István) csupán a keresztény államot alapította meg, az első Árpádok ugyan mit is csináltak 895-től?

A többi 27 ország természetesen élt a lehetőséggel.

Lássuk először a fentebb említett "első kategóriát", a tényszerű adatközlőket.

Például Spanyolország a római kor után helyet szorított a vandál és a nyugati gót államnak, majd a mórokénak is; Belgium Caesar galliai hódítását, majd a frank birodalmat is felvette történelmi életrajzába.

A második csoportba soroltak alaposan megragadják a rokonszenv-szerzés lehetőségét: ősi európai kultúrnemzetként mutatkoznak be. Törökország Kr. u. 196-tal, Septimius Severussal kezdi a történetét, majd Nagy Konstantin, illetve a bizánci császárság következik.

Szlovákia az amúgy egzakt módon soha nem azonosított Nagy-Morva Birodalommal kezd, majd "Bratislava" első nyomaként említi Árpád utolsó csatájának (szintén nem azonosított) helyszínét.

Románia tovább megy. Idézem:

"Kr. e. VI. sz. - a románok őseinek, a dákoknak első említése Homérosz és a nagy antik mesélők által." (Finom elszólás: mesélők!.)

Kr. e. I. sz. - a rómaiak elfoglalják "Dacia területét. A romanizálási folyamat kezdete." (Apró probléma: mindez Kr. u. 106-ban, tehát csaknem 3 évszázaddal később történik!)

És így tovább.

Mi magyarok miért nem említettük a honfoglalást? Vagy urambocsá: a kettős honfoglalást? A szlovákok használják fel a 907-es braslauespurchi (pozsonyi? bánhidai? ennsburgi?) győztes csatánkat öngazolásként? Miért nem említjük meg a frank oklevelekben többszázszor előforduló "Hungarus" nevet? Vagy akár az izlandi sagák Tyrkerét? A Kr. e. VI. századból a "jürkákat" bemutató Hérodotoszt? 527-ből Muagerisz hún királyt említő bizánci krónikát? Gardizit, ibn Rusztát, Dzsajhánit, Bölcs Leót, Bíborbanszületett Konstantint - vagy 889-ből Regino prümi apátot, akik a türkökkel, szkítákkal azonosítanak így vagy úgy?

A tordosi és tatárlaki rovásírás-leleteket sokszorta több joggal hozhattuk volna fel, mint a törökök emlegetik civilizációjuk őseiként az asszírokat, hettitákat!

Iszonyú kártékony ez a torzító elhallgatás! Lám, a románok tudomást sem vesznek arról, hogy Constantin Daicoviciu, a dákoromán folytonosság ("kontinuitás") elméletének atyja 1973-ban, halála előtt maga fedte fel (a Történelmi Intézet, a Történelmi Múzeum munkatársainak, és egyetemi kollégáinak, diákjainak) kutatásai hazug voltát. Tételelesen sorolta fel saját történelemhamisításait! Így: a Nestor-krónika nem "oláh"-okat, hanem

“frank”-okat ír. Anonymus “ac pastores Romanorum” kitétele sem daciai oláhokra, hanem dunántúli, frank fennhatóság alatt élt romanizált pannonokra vonatkozik. Az ősrománnak titulált “Dridu-műveltség” bulgáriai - az egykor a Kárpát-medence déli harmadát birtokló bulgárok hozták fel hazájukból az itt megtalált elemeit!

A többit nem sorolom.

Mi pedig saját történelmünk elhallgatásával igazoljuk a már dogmává merevült történelmi hazugságokat!

No, haladjunk tovább szépen, szerben!

Úgy tűnik, hogy az Árpád-kor nem létezett! Nem volt a korszakalkotó politika- és jogtörténeti dokumentum, az Aranybulla, nem volt tatárjárás, nem volt Szent István, Szent Imre, Szent László, Szent Margit, Szent Kinga, Szent Erzsébet!

Sorstársaink közül a csehek büszkén emlegetik a Przemysl-, a lengyelek a Piast-házat!

Újabb úr: nem találok 1456-ot! Az egész keresztény világban harangoznak a nándorfehérvári diadallal végződő kereszties hadjárat emlékére - mi meg sem említjük.

Óvatosan fogalmaztam. III. Callixtus az 1456. június 29.-i “Bulla orationum”-ban III. Mohamed áprilisi hadrakelése hírére, a török megállításáért való imára buzdító harangozást rendelt el - de hát a törököt bizony Nándorfehérvárnál állította meg ez az ima, Hunyadi és Kapisztrán. A törökellenes keresztény összefogás ugyan jellemző módon hézagos volt - az ígért 80.000 fős sereg helyett néhány regensburgi diák, párszáz lengyel és horvát fogott fegyvert mindössze - de nagyon szép “európai gondolat”. Élnünk kellett volna vele!

Szemezgessünk tovább!

Mátyás humanista birodalma (az egyetlen reneszánsz birodalom!) említésre sem méltó!

Hol marad sok évszázados, a magyarságot őrlő “keresztényesség pajzsa” küzdelmünk? Lám, a török önéletrajzból hiányzik ez a néhány évszázad - ők tudják, miért szégyellik - mi miért nem vagyunk rá büszkék?

Mohács viszont elég jelentős csata lehetett - hisz a szlovákok (sic! a szlovákok! Ismétlem: a szlovákok!) felhozzák saját történelmi eseményosorukban!

Mi nem!

A Habsburgok dehogy **“fogalják el”** a nyugati részt: kettős királyválasztás történik, s a két királyi ház megosztódik a török által kettészelt országon. Az Erdélyi Fejedelemség voltaképpen a magyar állam menedékhelye lesz, fejedelmei közül tán egyedül Székely Mózes tekinthető törzsökös, kizárólagos erdélyinek!

Nem találok a vallásszabadságot világelsőként deklaráló tordai országgyűlést sem! (1568). Ennek a feltűnően “eurokonform”, korát messze megelőző intézkedésnek a mellőzése egyenesen megdöbbentő!

Természetes módon tolikodik elő egy lehetőség. A kereszténység felvétele, az Árpád-házi szentek, a nándorfehérvári harangozás, a tordai országgyűlés együttes elhallgatása egy “kereszténység utáni Európá”-nak tett ostoba gesztus volna? Ostoba, mert a katolicizmus, a reformáció - a szlovákoknál a huszitizmus - minden ország önjellemzésében megtalálható!

Igen, MINDEN országében: a muzulmán Törökország büszkén emlegeti Szűz Máriát, Szent Pált, a myrai Szent Miklóst!
Szégyen!

Egyetlen árva sort sem érdemelt meg tőlünk a török kiűzetése (1686 - Buda, 1697 - Zenta).

Mint ahogy Thököly és II. Rákóczi Ferenc sem!

Hiányzik a magyar reformkor. Úgy, ahogy van. Mindenestül.

1848/49-es forradalmunkról sincs egy árva szó se. Nem baj, a románok felhozzák biz, mint saját forradalmukat!

Az osztrákok is - bár ők meghagyták nekünk!

Ezután egy szépen felépített, épületes baromság következik.

Figyeljünk:

Magyarország (és nem az Osztrák-Magyar Monarchia!) vesz részt az I. világháborúban. Az 1918-as forradalmat nagyvonalúan 1914 novemberére téve (ezt az ostobaságot a “kifejtő” rész megismétli, megerősíti!) ez annyit jelent, hogy az önálló, köztársasági Magyarország egyedül harcolt Németország oldalán, s Trianont ezért kapta büntetésül. A “kifejtő rész”-ben még toldunk ide egy ostobaságot: állítólag 1/3-nyi területünket veszítettük el!

Ha ez az “építmény” nem tudatosította volna a Jámber Európaiban, hogy micsoda rettenetes erőszakos, mi több: bűnös nép maradtunk még a XX.

században is, akkor jöhet a döntő érv: **“1938 - Szövetség Nácinevetországgal”**

A második világháborúban a környékünkön mindenki a “rossz oldalon” vett részt. Ennek elmismásolását zseniális találékonysággal oldották meg a magukra valamennyit is adó szomszédaink:

Ausztria: **1938 március: Anschluss.** Kész. Nyilván kimaradtak a háborúból, mert utána csupán a köztársaság 1945-ös kikiáltását említik meg. Szlovákia:

“1939 - 45 - rövid függetlenség Náciemetország uralma alatt.”

Mesteri, szépségdíjas, zseniális meghatározás! Függetlenség egy uralom alatt, amely ráadásul nácinevet elnyomást sejtet - ez bizony elhatárolódás, sőt nyilván szenvedés is - nem pedig rosszízű **“szövetség”**, mint a mienk!

Románia:

“1940. nov. 23. - Románia csatlakozik a hármass szövetséghez.”

Ez is elegáns: a “hármass szövetség” -et említi. Ilyen volt, valóban: létrejött 1882-ben, résztvevői az Osztrák-Magyar Monarchia, Németország és Olaszország. Szétbomlott az I. világháború során! De ez a “tévedés” elegánsan kikerüli a II. világháborús részvétel kellemetlen emlegetését! Persze az Antikomintern Paktumnak is három tagja volt eredetileg, ugyan mit is kötözködöm!

Persze nem említi néhány apró, echte román találmányt ez időkből: a meghalató-vonatokat, a zsidók jég alá lövetését - vagy akár a favágó tőkén lefejezett szárazajtaiakat, a megtizedelt Köröstárkányt, Gyantát etcetera!

Mi pedig **1938-ban szövetséget kötöttünk Nácinevetországgal.**

Nos, 1938-ban kötöttünk **egy adóügyi pótegyezményt** a németekkel (december 10.). Ezt Ausztria német megszállásának pénzügytechnikai következményei tették szükségessé.

Merüljünk el most egy kicsit ebbe a gyanús 38-as évbe! Az Anschluss nemcsak adóügyi pótegyezményt hozott ajándékba, hanem páni félelmet is. Politikusaink nem rokonszenveztek a náccal - emlékeztetőül két esetet hoznék fel. Az első németországi látogatásáról hazatérő Horthy így jellemezte Hitleréket: “Túl sok bennük a vörös!”. Teleki pedig nemegyszer jelentette ki, hogy a német vereség a mi vereségünk is lesz, de a német győzelem a mi pusztulásunk!

Ez az év nem a németbarátság éve. Horthy és Kánya Kálmán már februárban egy németellenes “horizontális tengely”-ről tárgyalt Varsóban. A történelmi hűség kedvéért: olasz-lengyel-jugoszláv-magyar lett volna ez a tengely. (Hiányzik történelem tankönyveinkből!)

A németek persze ellenzik a lengyel-magyar együttműködést, visszacsatolási törekvéseink épp közös magyar-lengyel határt eredményeznének!

Augusztusban két - németellenes élű - magyar siker: a bledi konferencia a Kisantanttal (jelentős enyhülést hozott), illetve a titkos lengyel-magyar gentlemen's agreement a szoros együttműködésünkről.

November - az első bécsi döntés - voltaképpen Németország engedett! Aztán decemberben Ciano jön Pestre, melegen ajánlja az Antikomintern Paktumba való belépésünket. A tengely kontra horizontális tengely kérdés eldőlt!

1939-ben pedig beléptünk az Antikomintern Paktumba. És ugyanebben az évben megvalósul a magyar-lengyel határ -szeptemberben nem is engedjük át a német csapatokat Lengyelország hátába, - ez közismert -és a németekhez lelkesen csatlakozó szlovák csapatokat sem - ez kevésbé közismert.

A szlovák változat persze érthetően elhallgatja, hogy a lengyeleket hadüzenet nélkül, náci módon megtámadták - mi pedig:

“1941 - Hadüzenet a Szovjetúniónak.”

Hogyan is volt? Üzentünk mi hadat?

A kassai, rahói, körösmezői stb. bombázások után megállapítottuk: ez bizony hadiállapot. Ennyi. Ennek a kérdésnek hatalmas irodalma van, elégedjünk meg annyival, hogy a nemzetközi jog élesen megkülönbözteti a hadüzenetet és a hadiállapot tudomásul vételét. Románia mindenféle indok nélkül, minket jócskán megelőzve már 1941 június 22-én **hadat üzent** a Szovjetúniónak - írják a román bemutatkozók? NEM.

Más kérdés, hogy az akkoriban szintén EU-várományos Bulgária sosem üzent hadat a dicső Szovjetúniónak, mégis ugyanazt kapta jutalmul, mint mi büntetésül!

Amúgy a hadüzenettel szovjet barátaink nálunk rosszabbul állnak. Elfelejtkeztek erről a jogintézményről Finnország, a balti államok, Lengyelország - de még Bulgária esetében is. Öt országot tiportak le 1941-ig, hadüzenet nélkül - ez nyilván eszébe juthatott a kassai bombázás után minden magyarnak!

1944. - ! Számtalan magyar zsidót deportálnak!"

Helyes állítás, igaz. Helyesen köti össze az életrajz a német megszállással. Csupán egyetlen bajom van: a zsidóüldözés egy szóval sem szerepel sem a

román, sem a szlovák, sem az osztrák, de még a német (ismétlem: a német, még egyszer: a német) anyagban sem!

Próbálom kikövetkeztetni a holokauszt (soá) kérdésében írásokból és filmekből igazán járatossá vált átlag EU-s olvasó gondolatmenetét: végülis lehet, hogy a magyarok működtették Auschwitzot?

Rendben van, mi gerincesen vállaltuk. De az 1944 nyári csendőrpuccsot (és ezzel magyarországi zsidók teljes kiirtását) megakadályozó Koszorús ezredesnek vagy urambocsá: magának Horthynak köszönhető, hogy egyáltalán maradt zsidóság Közép-Európában! Így teljes az igazság - s a részigazság egyoldalú közlése súlyosabb bűn a legaljasabb rágalomnál!

1956. Eufemisztikusan, "reformkommunista módra" **népfölkelés**, valóban. De nekünk, magyaroknak forradalom és szabadságharc. Egy "csillagóra", amely megvilágosította a félrevezetett Európát, amely előkészítette a kommunista rendszerek bukását - és amely rövid időre visszaadta nemzetünk (tudatosan tönkretett) önbecsülését és megbecsülését.

"Nagy" (illendően, európai módon: Nagy Imre) pedig nem államfő volt, hanem miniszterelnök. A "kifejtő" részben, önmagának ellentmondva már helyesen írja a szerző.

Az 1990. utáni életrajzból a terjedelemre tekintettel csupán egy érdekességet villantok fel.

1991. jún. 19. - az utolsó szovjet katonák elvonulása.

Nos, pillantsunk csak egy kicsit feljebb! A 13. életrajzi dátumnál ez szerepel: **"1989 !a szovjet csapatok elhagyják az országot."**

Erre már nincs mit mondani!

E befejező életrajz-részből tán még hiányolhatnánk, hogy olyan, az Európai Unió koncepciójába szorosan illő esemény, mint a vasfüggöny lebontása, nem szerepel. Nyilván nem véletlen az eset: ugyanígy hiányzik a kötet bevezető, kedvcsináló dekoratív képes bevezetőjéből is - ezt pedig Brüsszelben, az EU Információs Hivatalában írták!

Most pedig - záró fejezetként - lássunk néhány gyöngyszemet az általam "kifejtő"-nek nevezett részből.

"Magyarország lakossága Európa legszínesebben kevert népeihez tartozik. 10 millió lakója között számos nemzetiséget találunk: német nyelvűeket, szlovákokat, románokat, délszlávokat (bosnyákokat, horvátokat, szerbeket, szlovénokat és szorbokat). A szintik és romák,

akik a népességnek nem jelentéktelen részét alkotják (500.000), nemrégiben etnikai kisebbségként lettek elismerve."

No, kezdjük.

Magyarország "sokszínű, kevert népességű", soknemzetiségű.

Érdekes: ezt a kitételt nem alkalmazza önmagára a valóban fele-fele arányban "többszemzetiségű" Belgium, Litvánia, Észtország, Lettország. Csak mi, ahol egyelőre még a magyar etnikum a meghatározó. Bár fogyunk - az egyszerű újságolvasó is ki tudná számítani a határon túli népszámlálások és különböző hazai források alapján, hogy 1985-től máig a Kárpát-medence őshonos magyarsága több, mint 2 millióval fogyott. Nem ez a témánk, de utána lehet nézni - az "önbemutatkozás" írója vélhetőleg nagyon is ismeri ezeket az adatokat!

Van itt más baj is - rosszabbak, mint az egyszerű ostobaság.

Bosnyákok sosem éltek Magyarországon.

A szorbok említése még hajmeresztőbb. Tudálékosan a déli szlávokhoz sorolja a szerző őket. Nos, a szorbok nyugati szlávok, Spreewaldban élnek, a buzgó térképbonézők Lübbenau környékén találhatják meg őket. Népi kultúráját büszkén művelő százezres népcsoport, megtekintésüket ajánlom a szerzőnek, még a helyszín is politikailag korrekt: a néhai kommunista NDK területe.

A nagy kérdőjel a félmillió szintű (és roma) kisebbség. A szintű szó nyomára többhetes lázas kutatás után jutottam. Ez a kifejezés egyike azoknak, amellyel Európában a cigányságot megnevezik: cigány, manus, szintű, zingari, roma - és egy kivételesen nevetséges finomkodás: "utazó népesség" - travellers, illetve gens du voyage.

Vagyis a szerző a sznob (és műveletlen) "campingtábor"-típusú szármarságot követi el. Voltaképpen azt volt képes leírni, hogy nálunk nemcsak romák, hanem még romák is élnek. Szerintem a félmilliónál többen.

És tisztelettel megjegyzem: tán ide lehetett volna írni, hogy egyedül Magyarországon ismerik el etnikai kisebbségként a romákat - óh bocsánat! A romákat és a romákat!

"Magyarországot több alkalommal elfoglalták, különösképpen a törökök a XVI. században és az osztrákok a XVIII.-XIX. században, és függetlenségét csak 1914-ben nyerte el. Az I. világháborúban a Német Birodalom szövetségeseként vett részt. A trianoni szerződéssel államának területe 1/3-ával lett redukálva."

Jó, vitatható, hogy a kiegyezés függetlenséget hozott-e. Jómagam függetlennek tekintem azt az országot, amely világszínre került vasútközlekedésében (Baross Gábor előterjesztését fogadta el épp ezért az 1892-es genfi vasútügyi konvenció!), gabonafeldolgozó-iparában (2. helyezett: USA), a maga korában (szintén) világszínre került oktatási- és nemzetiségi törvényeket alkotott és érvényesített, önállóan vett részt nemcsak az olimpiákon, hanem magának az olimpiai mozgalomnak a megteremtésében is. Nem sorolom.

A többi ostobaságról pedig már fentebb írtam.

A híres gulyásnál lényegében egy mindennapi ételről, egy levestől van szó, amely a magyarok által pörköltnek nevezett húsragunak felel meg."

Ezt Jókai már kitalálta egyszer, viccként: - Úgy elnézem ezt a kulacsot, azt hittem: kenyér, pedig hát sajt!

Összegezve: hivatalos szerveink jóváhagyásával bemutattak Európa (bennünket a térképen meg sem találó) nyugati nemzeteinek, mint egy hol bűnös, hol szájalomra méltó, úgy általában pedig, mint egy semmirekellő országot. Fűszerezve a gonoszságot ostobasággal és szolgalelkűséggel. Nyíltan magyarelles, divatosan: rasszista förmedvény.

Akik írták - és akik külföldön hozzájutottak (15 euróért, bármely könyvesboltban, vagy akár EU-s munkahelyükön, hivatásszerűen) és nem emeltek szót: azok a magyarok esküdt ellenségei.

A hazaárulás minősített esete.

Sárközy Csaba tanár,
a MAG (Magyar Alkotók és Gondolkodók) tagja.

A szerkesztő megjegyzése: Ez a könyv méltó társa a Magyar Távirati Iroda által, 1994-ben kiadott HUNGARY című könyvnek. Ebben a szép nyomdatechnikával nyomtatott kiadványban 33 oldalt szenteltek a történelmünknek. Bár ne tették volna. Ugyanis azt akár az ellenségeink is írhatták volna. Csodálom, hogy nem kaptak egy román, cseh, szerb kitüntetést érte...